

Sygn. akt II Ka 93/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	stażysta Beata Wilkowska

przy udziale przedstawiciela Urzędu Skarbowego w Mińsku Mazowieckim Sebastiana Borysa

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2020 r.

sprawy **P. W.**

oskarżonego z art. 56 § 2 kks i art. 76 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 i 7 § 1 kks, 61 § 1 kks, 60 § 1 kks, 57 § 1 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 7 października 2019 r. sygn. akt II K 418/18

1. wyrok utrzymuje w mocy,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1190 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 93/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 7 października 2019r. sygn. akt II K 418/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia w szczególności:</p> <p>a. art. 2 § 1 pkt 1 oraz § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 7 k.p.k. poprzez ukształtowanie przez Sąd I instancji postępowania sądowego niezgodnie z zasadą prawdy materialnej, dowolną ocenę materiału dowodowego i wyciągnięcie z tegoż materiału wniosków sprzecznych z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego wyrażającą się w bezpodstawnym przyjęciu iż oskarżony swoim postępowaniem wyczerpał znamiona czynów zarzuconych mu aktem oskarżenia;</p> <p>b. art. 186 § 2 kp.k., poprzez posłużenie się przez sąd dla ustalania stanu faktycznego zeznaniami M. W. złożonymi w toku kontroli podatkowej, podczas, gdy jako osobie najbliższej dla oskarżonego przysługiwało jej prawo do odmowy złożenia zeznań, z którego skorzystała, a co za tym idzie jej zeznania złożone w toku postępowania podatkowego nie powinny służyć za dowód w niniejszej sprawie.</p> <p>c. art. 193 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu opinii biegłego z zakresu rachunkowości, mimo, iż stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

spawy wymagało wiadomości specjalnych, zaś ustalenie tychże okoliczności w inny sposób nie było możliwe:

d. art. 424 k.p.k., poprzez sformułowanie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający stwierdzenie, czym kierował się Sąd uznając, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzuconych aktem oskarżenia czynów, co w konsekwencji doprowadziło do niemożności ustalenia toku rozumowania Sądu i jego oceny:

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, wyrażając się w bezpodstawnym przyjęciu, że:

a. oskarżony P. W. w okresie od dnia 18 czerwca 2013 r. do 2 grudnia 2013 r. prowadząc działalność gospodarczą podał dane niezgodne ze stanem rzeczywistym w deklaracji VAT-7 za miesiąc maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik listopad 2013r. złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w M. nie wykazując w nich wartości faktycznie dokonanej sprzedaży konstrukcji metalowych i blaszanych ocynkowanych. w wyniku czego zaniżył kwotę podatku należnego o 29.931,00 zł. podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy nie pozwala na wyciągnięcie takich wniosków;

b. oskarżony P. W. w okresie od dnia 1 maja 2013 r. do 30 listopada 2013 r. w M. prowadząc działalność gospodarczą, nierzetelnie prowadził księgę - ewidencję sprzedaży dla potrzeb podatku od towarów i usług, w ten sposób, że nie wpisał do niej przychodów ze

	<p>sprzedaży konstrukcji metalowych w wysokości 334.915,70 zł, w sytuacji gdy brak jest dowodów okoliczność o tą potwierdzających;</p> <p>c. oskarżony P. W. w okresie od dnia 1 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2013r. w M., powiat (...), województwo (...) wbrew obowiązkowi nie prowadził księgi ewidencji obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kasy rejestrującej, podczas gdy z uwagi na brak ustaleń Sądu w zakresie ustalenia kwoty przychodu do opodatkowania nie jest także możliwe ustalenie, czy oskarżony był zobowiązany do rejestrowania sprzedaży przy pomocy kasy rejestrującej.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy we właściwy i wymagany procedurą karną sposób przeprowadził postępowanie dowodowe ujawniając w trakcie niego wszystkie dostępne dowody, które były przydatne do merytorycznego wyjaśnienia sprawy. Wprawdzie w zarzucie z pkt 1a autorka apelacji podniosła zarzut obrazu szeregu przepisów postępowania (art. 2 § 1 pkt 1, § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk), jednakże nie była w stanie wykazać na czym w szczególności polegały uchybienia ze strony sądu I instancji. W uzasadnieniu apelacji nie zostały przez skarżącą wskazane w ogóle dowody których ocena miała być niezgodna ze wskazaniem wyżej wymienionych przepisów procedury</p>		

karnej. Obrońca natomiast podniosła kwestię drugorzędą dla rozstrzygnięcia sprawy lub takie okoliczności, do których odniósł się już Sąd meriti w uzasadnieniu wyroku. Dotyczy to w szczególności wcześniej przeprowadzonych kontroli obejmujących miesięczne okresy działalności gospodarczej prowadzonej przez oskarżonego przyjętej na potrzeby sprawy metodologii obliczenia przez urząd podatkowy rzeczywistych efektów tej działalności, w tym podatku należnego i podatku podlegającego zwrotowi. I tak, co do pierwszej kwestii, to zasadnie Sąd Rejonowy, w oparciu o dokumenty dostarczone przez Urząd Skarbowy w M., jak również zeznania składane przez pracowników tej instytucji uznał, że dopiero kontrola za dłuższy niż miesięczny okres pozwalała wykazać zaistniałe nieprawidłowości poprzez wykazanie braku ekonomicznego uzasadnienia tego rodzaju działalności jaką chciał wykazać oskarżony w prowadzonej przez siebie nierzetelnej dokumentacji finansowej. To właśnie z kolei było przyczyną przyjęcia przez urząd podatkowy takiej, a nie innej metody wyliczenia zobowiązania podatkowego jaka zastosowana została w decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. z dnia 21 lipca 2016r. Właśnie brak rzetelności ksiąg podatkowych prowadzonych przez oskarżonego uniemożliwił wykorzystanie zawartych w nich danych do ustalenia tej podstawy opodatkowania. Z uwagi ponadto na niemożność ustalenia tej podstawy w drodze szacowania (k. 39-40, uzasadnienie decyzji), jedyną możliwą metodą było przyjęcie procentowego stosunku zakupionych materiałów do produktu finalnego i taki też sposób

określenia podstawy opodatkowania przyjęto we wskazanej wyżej decyzji z 21 lipca 2016r. Dlatego niezasadny jest zarzut apelacji, iż sąd meriti dopuścił się obrazy art. 193 § 1 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, skoro wykazane zostało, iż księgi podatkowe prowadzone przez oskarżonego były wadliwe i nierzetelne, co wykluczało wykorzystanie ich do sporządzenia opinii. Podnieść także należy, iż autorka apelacji przez cały czas trwania postępowania I-instancyjnego wykonywała obowiązki obrońcy i nie dostrzegła potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Okoliczność ta uzasadniałaby ewentualnie decyzję w tym przedmiocie w trybie art. 452 § 2 pkt 2 kpk w sytuacji, gdyby wniosek dotyczył przeprowadzenia tego dowodu w postępowaniu odwoławczym.

Niezasadny jest zarzut jakoby Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 186 § 2 kpk poprzez posłużenie się przez Sąd dla „ustalenia stanu faktycznego zeznaniami M. W.”. Świadek ta jako konkubina oskarżonego na rozprawie w dniu 16 sierpnia 2018r. skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania zeznań, a chociażby z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że dokonując ustaleń faktycznych Sąd meriti nie odwołał się do jej zeznań składanych w trakcie postępowania toczącego się przed organem podatkowym.

W apelacji podniesiony został zarzut obrazy art. 424 kpk poprzez sformułowanie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający stwierdzenie czym kierował się Sąd uznając winę oskarżonego w

zakresie zarzucanych mu czynów, jednakże zarzut ten w żaden sposób nie został uzasadniony, a autorka apelacji w odniesieniu do tej kwestii ograniczyła się do przytoczenia orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach. Podzielając wskazania płynące z tego orzeczenia nie można uznać, iż nie zastosował się do nich Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim sporządzając uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie to spełnia wymogi art. 424 kpk, albowiem zawiera niezbędne dla sprawy ustalenia faktyczne, wskazanie dowodów które stanowiły ich podstawę i ocenę, zarówno tych dowodów jak i dowodów przeciwnych, których sąd nie obdarzył wiarą. W treści apelacji nie wskazano jakie konkretnie dowody i z jakich przyczyn zostały źle ocenione, a co miałyby wpływ na ustalony stan faktyczny, a tym samym pozwalałoby zakwestionować winę oskarżonego.

Przy braku podstaw do podzielenia zarzutów proceduralnych, których niezasadność wykazana została we wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów z pkt 2 co do kwestionowania popełnienia przez P. W. wszystkich przepisanych mu czynów. Podkreślić należy, iż w wyniku postępowania prowadzonego przez Urząd Skarbowy w M. w dniu 21 lipca 2016r. nr (...)zapadła decyzja ustalająca wysokość zobowiązania podatkowego za czasookres obejmujący zarzuty z aktu oskarżenia. Decyzja, która zawierała analogiczne ustalenia w tej kwestii jakie przyjął Sąd I instancji, nie została zakwestionowana przez oskarżonego i uprawomocniła się. Nie może to być oczywiście

okoliczność rozstrzygająca o winie oskarżonego, niemniej wskazuje, że oskarżony niejako zaakceptował te ustalenia organu podatkowego, które były podstawą sformułowania zarzutów karno-skarbowych.	
Wniosek	
o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok został utrzymany w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Bezasadność zarzutów warunkowała utrzymanie wyroku w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Obciążenie oskarżonego kosztami uzasadnienia art. 636 § 1 kpk oraz art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U z 1983 z p. zm.)

7. PODPIS